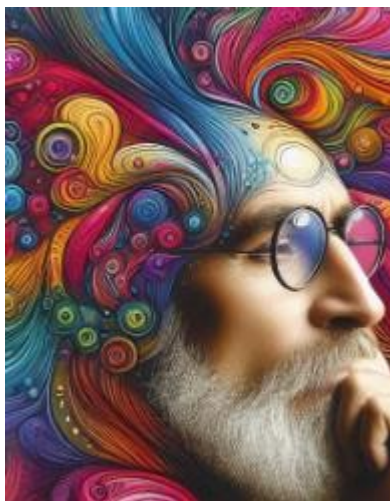


Alma



SunKuWriter
Magazine 2025.
gada jūnijs

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com
Sunkuwriter kustība

#SunKuWriter

Tukšas naktis,
dvēselē atbalsojas
klusums, tukšums manī.

Domas virpuļo, gaiss
iesprostots bez vietas, es
elpoju, līdz aizdusīšos.

Nav laika, nav vietas,
gaidu ēnā, eksistēju bez
gaismas, bez gaisa.

Izkata ēnā, maskējies, es esmu izkrāsots un patiešām izmainīts. Bez apziņas
es zaudēju sevi dziļā skaņas prātā.

Sadalīta gabalos, idejās, kas iztvaiko kā migla. Dzīve plūst, caurspīdīga, bez
vēstneša... tikai es, ar sevi.

Ēnas čukst noslēpumus, auksts
mēness silda.

Vārdi dejo tukši, bezmērķīgi, bez atbalss. Brīvas vēstules, bez mērķa, kā
es: pildspalva, kas aizmirsusi, kā rakstīt sapņus.

Es rakstu bez lasīšanas, vārdi dejo saplēstā papīra burvībā. Gaisma un ēna
savijas, noslēpumi slēpjas tintē.

Tintes sapņi, izplūstošas atmiņas, nemierīgu ideju plankumi. Bezveidīgi
zīmējumi, prāta dejā pazaudētas pēdas.

Saglabātas atmiņas,
atdzimušas tagadnē,
apraktas nākotnē.

Es esmu spogulis bez attēla, salauzts dvēselē, bez atspulga laikā. Kad es sevi
redzu, es sabrūkšu atspulgā: parādība, kas izšķīst.

Dūmi dejo gaisā,
domas riņķo, atbalsis
čukst.

Dzejnieks neraksta, asaras
kļūst par vārdiem, runā
klusums.

Dvēsele, acīm neredzama, bet jūtama sirdī. Šņukst
noslēpumus, ko neviens nedzird,
jo varbūt dvēsele ir tikai atbalss tam, kas mēs esam.

Pa laika sliedēm es
skriešu atpakaļ smaidot,
neprātam dziedot.

Es esmu tas, ko jūtu, bez nozīmes. Varbūt jēgas vispār nav, tā ir tikai
atpakaļgaita, bēgšana tukšumā. Klusumā vārdi ir mans patvērums, brīvi,
nepiesaistīti.

Dažkārt es esmu pazudis visums, nakts bez zvaigznēm, mēness, kas slēpjas.
Es bēgu tumsā, kur mani neviens nevar atrast, bet varbūt viņi mani atklās.

Mani kliedziņi nav mani paši, tie ir atbalsi balsīm, kas dejo manā prātā.
Tās caururbj mani cauri klusumam, ko neviens nedzird, bet tik skaļi
k dziedz manī.

Laiks virpuļo, nav
pagātnes, kas to
apgrūtinātu, tagadne
slīd prom.

Lai vārdi ir vējš, bez spārnēm,
bez galamērķa,
vienīgā doma, kas pazudusi bezgalībā.

Mani izgaismo mana ēna, gaisma bez detaļām, gaistošs atspulgs. Reizēm šķiet, ka tā nepastāv, bet tā vienmēr ir klāt, dejojot saules gaismā.

Vārdi, kurus es neuzrakstu, mani dusina,
tie netiek lasīti, bet tie dejo manā prātā. Verši bez
rimas, manā galvā, bez domāšanas.

Nakts klusumā,
atbalss prātā dejo, vārdi
atdzīvojas.

Pasaule ir dzejolis, par ko sapņojam, bet nerakstām. Es dzīvoju visumā,
kur rakstīšana dejo bez vārdiem.

Visumā burti dejo, vārdi
mīloties. Dzimst sonets.

Dvēsele, kas raud, uz
klavierēm atbalsojas
sāpes, melodija un
mīlestība.

Tukšums atbalsojas manā krūtīs,
tumsā dejo figūra, es esmu
bezmēness nakts.

Dvēseles drūmumā
gaisma ir zaudējusi savu
mieru. Melanholijā spīd
tikai tava vadošā
zvaigzne.

Klusums kliež pūlī, balsis
atbalsojas bez virziena.
Nakts vārdi, patiesība
tumsā.

Vārdi ir mana āda, burti manas asinis. Papīrs ir visums, kurā es elpoju. Bez rakstīšanas es esmu tukšs, es neesmu nekas.

Krēslā es esmu gaismā, kas deļo, ĉuksti, kas a p s k a u j . Starp neprātu un eksistences smagumu es rakstu bezgalību.

Es esmu trakais ar pildspalvu,
kur fantāzija deļo un atbrīvojas.
Papīrs patērē, tinte pil,
dedzinošas asaras, ko sirds nes.

Bez rakstīšanas es esmu ēna laikā. Es apstājos, es stagnēju, kur vārdi mirst un klusums mani noslogo. Tikai burtos es elpoju.

Katrs vārds ir pulss, katrs
teikums - gaiss, ko elpoju. Bez
tiem es sabruktu tukšumā.

Skatieni, kas runā,
gadi, kas paiet,
Jūtas, kas mani nomāc.

Domas, kas melo,
caururbj skatienu, kur
reizēm es mirstu.

Rakstīšanas okeānā, kur pilieni pārvēršas par visumiem, Es avarēju ar tekstiem, kas dzied sirēnu dziesmas. Hipnotizēts, es grimstu bezgalīgos pantos.

Mans ceļojums ir laiva bez ostas, kuģa vraks, kas izvēlas jūru. Burāt ir dzīvot, skriet pa pasauli pasauli ir sapņot.

Es gatavoju tinti kā kāds, kas asina dvēseli. Manas asinis, mani vārdi, karš, ko es izcīnīju bezgalīgos teikumos. Es nekad neuzvarēju, bet es turpinu.

Domu tukšumā es atrodos pazudis,

vietā, kas nav mans patvērums.
Ārpus iztēles klusums ir draugs.

Pazudis laikā, atrasts telpā,
es griežos, idejas nāk un iet.

Es esmu viss, ko jūtu, bet es iztukšoju sevi vaļējos vārdos, kas dejo apkārt,
gaidot, kad veidosies teikumi... Nozīme? Varbūt tikai haosā.

Tukšuma plašumā, kur pazudusi doma, es atrodos apturēta starp idejām,
kas dejo telpā.

Sirds klusumā,
iesprostotā gaisā, bez
elpas. Mīlestība? Tikai
vējā.

Vārdi izbēg, tie dejo tukšumā. Tie nav mani, tie nav tavi, tie ir vēja. Kadences
ritmā es pazaudēju sevi vārdos, kas izšķīst gaisā.

Es esmu brīvs, bet brīvībai
piesaistīts, es nesu likteni, ka esmu
piesaistīts, savu nelaimi, savu likteni.

Tinte no vēnām,
uz tukša papīra dejo,
dzimst māksla.

Domas, kas plūst kā jūra, vārdi, kas dejo starp vienkāršo un sarežģīto.
Frāzes bez iemesla, bet ar dvēseli.

Vārdi dejo haosā, saduras un aizbēg, pirms es paspēju tos noķert. Es lūdzu tiem
spārnus, bet viss, ko tie man atstāj, ir klusums.

Mākslā es gribēju tevi
mīlēt, es lidoju cauri
tālām debesīm, un
beigās tu esi šeit.

Es lidoju pāri dvēseles bezdibenim, aptverot kritiena neprātu. Kad es nokritu, es nekad vairs necēlos. Tikai trieciena atbalss un reibonis man darīja sabiedrību.

Vientulība, izstiepies pie manis. Tu esi brālis, kuru savienība šķīra, bet dvēselē vienmēr palika.

Zīmes uz dvēseles, tās
brūcē, tās skar būtņi.
Nakts apgaismo.

Tavā skatienā mīlestības jūra. Es izlēcu no laivas, es nogrimu, tikai lai redzētu tevi. Es peldēju, es peldēju, un nevarēju tevi atrast.

Ar tinti aptraipīti, vārdi dejo haosā. Klusums atbalsojas, mani gabaliņi izšķīst.

Es esmu klusuma balss,
kliedzis, kas rakstībā
atbalsojas, atsvešināts
troksnis.

Es nozagtu no vārda to, ko dvēsele slēpa. Es atņēmu tam nozīmi, noplēsu no tā svaru. Kad es meklēju tās sāpes, tās aizbēga kā ēna saulē.

Es izraucu vārdus,
atsegta āda, sajūta
izplūda no manas
dvēseles.

Domāšana ir āmurs, kas sit dvēseli. Es ļāvu tai plūst, bet pirms un pēc tā ir smags svars. Sajūtas? Tās ir tikai... jūtas.

Domas izklīst, mākoņi
šķērso zilās debesis, es
satieku savu Dievu.

Es esmu tikai diriģents, tinte ir dvēsele, kas izplūst uz papīra. Neesmu pārliecināta, vai rakstīšanā ir kādi pienākumi, bet es tiem sekoju, jo rakstīšana ir elpošana.

Vārdi lido gaisā, tie dejo ar zvaigznēm, plim! Mēness gaismu izgaismo mīlestību. Vienkārši esot, vērojot, rakstot... un notiek klusums.

Dzejnieka dvēsele, sāpes, kas deg,
mostas dzīvē, spītīga agonija. Saišu
saites krīt, elpo brīvi,
neizdzīvotās dusmas, dzeja, kas iedvesmo.

Domas traumas, vientuļas savā plūdumā, ved mani uz vienas domas tukšumu.
Vienatnīgāks nekā pats klusums.

Tukšs manī, pilns ar mani. Ieelpo, izelpo. Cikls dejo, krūtīs dzied, klusums
kliedz.

Pildspalva dejo pa papīru, paceļoties un krītot, radot skrāpējumus, kas
atdzīvojas. Efemeriski esības un sajūtu mirkli, kuros tiek uzsvērts tas, kas
notiek.

Es turošu pildspalvu kā zobenu, gatavs izlauzties cauri klusumam. Brīža
bezdarbībā es aizdedzinu cigareti un gatavojos vēl vienam triepienam uz
tukšās lapas.

Katrs vārds, ko es rakstu, nes manas krūtīs dusmas. Stāsti, kas iesprostoti
manā dvēselē un kurus pat papīrs nespēj atbrīvot.

Pildspalva dejo, tinte plūst,
Naids un mīlestība, indes brūce.
Tā pieņem vai atgrūž, un nav redzams gals.

Dzejniekiem vienmēr
taisnība, mīlestībā viņi ir
tīras emocijas. Iemesls?
Tikai sirdī.

Šodien es noliecos pret vārdiem,
es radīju klusumu, kas
nomierina,

Es aizmigu frāzes omulībā.

Dzīves krustcelēs, kur laiks atvadās, mēs atrodam milzīgu tukšumu.
Padošanās nav vājums, tā ir māksla plūst kopā ar Visumu.

Ilgas ir pazudis kuģis, kas kuģo pa
neiespējamā jūru. Akls, es sekoju
vēlmju vējam.

Pa debesu sliedēm,
vienoti vientulībā, viņi
iet. Sirdis veltīgi.

Ceļojumā uz noslēpumu atklājas noslēpuma neesamība, tik vienkārša un
sarežģīta kā saulriets, kas dejo uz horizonta.

Vārdi ir klusuma atbalss, ko mute
glabā noslēpumā, bet sirds kliedz
vējā.

Baiļu reibumā, klusumā
apslēpta godība, liesma
bez uguns.

Nogurusi pildspalva,
atstāj asaras uz papīra,
tinti, kas klusē.

Dvēseles tukšumā,
pūļa klusumā,
vienatnē un ne
vienatnē.

Tikai vārdi zina klusuma svaru. Es rakstīju tev, bet galu galā rakstīju
vientulībai, kas manī palika.

Es nesu vārdus, vieglas
vārsmas savā elpā,

dzeja lido.

Vārdos es atklāju noslēpumus, ko dvēsele klusē un sirds glabā. Asaru

okeānā,
es ienirstu vārdos, es atrodu
sevi dziļumos.

Es dvēselē rakstu
dzejoļus, vientulību, kas
mani lutina, kompāniju,
kas negrib klusēt.

Kad es apstājos, klusums uzrunāja.
Pildspalva rokā, tukšums uz papīra.
Vārdi aizbēga, būtiskais palika.

Es skrienu cauri laikam, vārdi dejo, rakstīti bez apstāšanās. Laiks bēg, bet
es rakstu, lai to noķertu.

Sarp rakstīšanas alkīmijas mākoņiem tu dzīvo un jūti. Tikai tad, ar
pildspalvu rokā, notiek maģija.

Sarp tukšumu un skaņu es zaudēju sevi vārdos, kas mani atrod. Ak, cik
salds ir rakstītā atbalss.

Rakstot es pazaudēju sevi,
dvēselē es beidzot atrodu sevi,
vārdi jūt.

Vārdu trūkumā tumsa
mani apskauj.
Vārdu spēks, gaisma, kas iet cauri.

Sajust un neredzēt,
skatoties uz apslēpto
noslēpumu, izkropļotām
lietām.

Dzīves līkločos liktenis spēlējas. Acis krustojas, vārdi saduras. Starp mirkli un bezgalību mēs esam paši sev nejaušība.

Aukstā klusumā,
dvēsele raud dzejā, sirds
ieslodzīta.

Vārdi ķēdēs, tomēr tie lido. Rakstīti tiem, kas lasa, tie atbrīvo sirdi.

Vēja elpā skatieni iesaldē
laiku, mūžīgu mirkli.

Laiks ir paradokss: tu dzīvo un mirsti tajā. Taču mirklis ir tas, kas mums
izbēg.

Rakstīšana ir dzīvošana bez
izdzīvošanas, pasakains lidojums
eksistencē.
Tas slēpjas laikā, tas ir
atrodams vārdos.

Mīlestība ir liesma,
kas silda un arī dedzina. Sāpes
paliek dvēselē.

Vārdu apžilbināta, es redzu pasauli. Es
tos pierakstu, es pazaudēju sevi
dziļumos. Skaidrība apreibina, dziļš
klusums.

Slēgta tagadnē,
rakstīšana izlaista
gaisā, klusums pulsē.

Kā jūs vārdos iemūžinat skumjas? To nevar uzrakstīt, to var sajust. Tā
slēpjas jau izjustajās sāpēs un ciešanās.

Dzīves jūrā, plašajā
zilajā cerībā, skumjas
tiek atšķaidītas.

Vārdi gaida, klusi, ne skumji, ne
miruši, tie dzīvo, kad mēs tiem
pieskaramies.

Jūtas vārdos, visums vienā mirklī.

Vārdi ir kā sēklas sirdī, tās dīgst laika gaitā. Mēs meklējam īsto, bet šis
brīdis ir īslaicīgs. Beigās vienmēr paliek klusums, kas izsauc to, kas
palicis neizteikts.

Balsis no bezgalības atbalsojas, kliegzieni, kas modina. Realitāte čukst, vai tu
to dzirdi?

Sajūtas ir vārdi, zīmes, kas
palikušas laikā, ierakstītas
dzīves.

Vārdu klusumā tie, kas tos
nelasa, tos nejūt. Bet mēs
ceļojam tajās.

Starp miglu,
nakts un ilgas dejas, es
meditēju tālumā.

Sajust ir dzīvot,
sajūtas orientējas,
dvēsele vibrē.

Es esmu viens,
manas esības atbalss
vienatnē, klusums
klie dz.

Manas būtības centrā,
rūgtā un retā, es
peldu, mans gars
nirst.

Esības klusumā paceļas
vientuļa misija, atbalss
tukšumā.

Zvaigznes dejo,
mākonis, kas ātri pāriet, viss ir
pārejošs.

Es esmu šeit, sapinies esībā, vienkārši esot.

Tumsā es atrodu skaidrību,
jo vairāk ēnas, jo vairāk attapības.
Dvēsele dejo klusumā.

Es skatos uz sevi, es
rakstu. Kārtu un punktu,
es būvēju, es noārdīju, es
atdzimstu uz kraujas.
Mans sauciens ir veidot no jauna

Tā esmu es, tikai es, bez manis, kas esmu visi es, kas nav es. Starp visu un
neko, es esmu aizejošais vējš.

Es skatos uz horizontu un domāju... tu esi šeit. Tā ir taisnība, tu esi šeit.
Rītausmas klusumā, tavas esības pārliecībā.

Es esmu un domāju, es esmu aizmirsis... bet varbūt aizmiršana ir tikai
atgādinājums, ka ne viss ir jāatceras.

Smagas domas,
kā mākoņa izkraušana,
dvēseles raudāšana.

Sajust tevi ir kā deļot ar vēju, neskaroties, bet dvēselei virpuļojot.

Es skrienu, es skrienu, es apmaldos. Es vienkārši gribu skriet, lidot bez mērķa. Brīvība deļo manās pēdās.

Rakstīšana vibrē,
burti lido neizmērojamā,
teikšanas deļā.

Cik reižu sirds pakļūp, bet tomēr uzstāj deļot? Domāšana, dīvaina rīcība,
ir dīvains domāšanai,
Vai tikai domāšana par būšanu?

Dīvains ir tas, kas mūs ieskauj,
neredzams, bet tik skaidrs,
dīvainība, kas mūs aptver.

Esot pavēlēts bez gribas, sirds
mezglos, dvēsele klusē. Brīvība,
kur tu esi turēta?

Mūžīgā dzīve,
dzīvo un glabā.
Nekad tukša,
mēs vienmēr nesam sevī
dvēseli, pilnu atmiņu.

Es idejas sajaucu,
atšķaidu, atdalīju, no
jauna radīju
pasaulē.

Radīšanas mākslā katra diena ir jauns tukšs audekls. Radīt, radīt no jauna un
atkal r a dīt ... tā ir bezgalīga iztēles deļā!

Radīšana ir tukšums, kas pilns ar pasaulēm,

kur nekas dejo ar neesamību, un
iztēle ir klusuma atbalss.

Melanolisks liktenis,
slogs, ko nes laiks, elpa bez
atvieglējuma.

Ilūzija ir dzīves ota, patiesība ir audekls. Jo vairāk mēs gleznojam, jo vairāk
ceļu parādās.

Domās ieslīgusi, saspiesta,
saplēsta, es atdzimstu no
jauna stiprināta.

Domas dejo, skatieni
ieslodzīti laikā, mūžīgā
atmiņā.

Pazudis telpā, kur telpa ir
milzīga, bet man trūkst
zemes.

Es klīstu projām. Es
meklēju sevi tukšumā,
es zaudēju sevi
atbalsī.

Es klīstu starp vārdiem, kā kāds, kas dejo ar vēju. Es atspieros pret pareizo un,
elpas vilcienā, ļaujos sev.

Sarp iztēli un reālo iztēli ir lidojums. Lidojums ar pilnu lidojuma izjūtu ir
māksla, kas mūs paceļ.

Šis šķidrums, kas sacietē un izplūst, neizplūstot... noslēpums, kas plūst caur
dvēseli.

Ik mirkli piedzimstot un atdzimstot
no jauna, laiks mums izvairās, bet
mēs virzāmies uz priekšu.

Es klejoju vējā, pulsējot dzīvībai.

Prieks un neapmierinātība,
pat ja apmierināta, veltīga.
Dzīvošana, pretruna.

Dvēsele dejo, ēna apskauj,
vieglums un svars pilnā
žēlastībā. Būtne, kas ir saule,
būtne, kas pāriet.

Vējš, kas dejo,
nemierīgais prāts satiekas,
gaisma, kas virzās uz
priekšu.

Gaisma, kas spīd,
būtne, kas atklājas,
mūžīga. Dvēseles
atspulgs.

Vārdi griežas, domas dejo. Domāšanas pretējs variants arī ir dzejolis.

Vārdi dejo,
dzejā, kas valdzina,
maģija paceļas.

Skumjas gaisā,
brīvības spārni iet,
atgriezties sirdī.